

Anna Moricová

Až půjdeš, zavři za sebou

Od autorky
Deníčku
psychiatricky

ROMÁN

COSMOPOLIS

Anna Moricová

Až půjdeš, zavři za sebou

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

© Anna Moricová, 2022

Illustrations © Shutterstock / magic_creator, venimo

ISBN 978-80-271-1337-8

Věnováno M.

*And if you were to ask me
After all that we've been through
„Still believe in magic?“*

Oh, yes, I do

Yes, I do

Of course, I do

/Coldplay – Magic/

2014

„Já už na to fakt kašlu. Prostě budu blbá a hotovo!“

Asi po sto padesáté se snažím zapamatovat si jednotlivé druhy vaskulitid a jejich mikroskopické zobrazení. A asi po sto padesáté mám pocit, že jsem to v životě nečetla. Kdyby mi někdo na začátku řekl, že i po třech letech studia medicíny budu mít tenhle pitomej pocit absolutní neschopnosti, nikdy bych do toho nešla. Nebo možná šla, protože bych se o tom sama musela přesvědčit. Na vlastní kůži. Neboli preparátu, jak by řekl náš asistent ze cvik.

Fuj, jen při myšlence na něj mi naskočí husí kůže. Minulej semestr mě před celým kruhem rozbřečel. To bylo poprvé, co se mi to stalo. Nebo teda aspoň takhle veřejně. Jinak samozřejmě brečím každou chvíli, hlavně sama doma. Nebo mamce do telefonu. Před lidma nikdy. Ale když si na vás zasedne takovej idiot, to je pak těžký.

Už od začátku kolem mě kroužil jako sup, co jen čeká, až bude jeho mršina dokonale mrtvá a zahnívajíc, a potom se pus-tí do hostiny. Při tý zmínce o hnilobě se mi samozřejmě hned vybavují nekrózy. Takže kaseózní, kolikvační, fibrinózní... Jak sakra byly ty další? Sakra. Jsem fakt úplně tupá.

Pokud vám někdy někdo bude tvrdit, že vás studium ni-jak neovlivní, tak lže. Mně studium medicíny doslova změnilo

život. Bohužel fakt doslova. Asi už nedokážu přemýšlet jen tak svobodně, aniž by mě neustále nenapadalo něco, co bych určitě měla umět, a neumím. A pak se to nesnažila zuřivě v hlavě odříkat, protože přece nebudu furt otevírat učebnici. Tenhle stupeň sebetřýzně provozuju na denní bázi. Po různých dlouhých době to samozřejmě vždycky skončí tím, že tu učebnici otevřu, to je jasný. Ale do té chvíle se masochisticky rýpám v tom, jak jsem neschopná a blbá, a čekám, až mě něco zázračně osvítlí a já si konečně na všechno vzpomenu, protože moje babička a mamka vždycky říkají, že to v té hlavě prostě mám, jen tomu musím dát volnej průchod.

„Když jsi to četla, někde se ti to uložit musí.“

Jo, já vím, babi, ale já nemám IQ 250 jako ty, nestudovala jsem dvě vysoký školy najednou, do toho jsem nebyla v odboji a nevyráběla protikomunistický letáky. Já tu prostě jen sedím na prdeli a fňukám si v téhle poklidné politicky korektní době, protože jsem průměrná blbá česká nána, co si o sobě na základce myslela, jak je geniální. Čím jsem starší, tím silnější mám pocit, že mi to IQ každým rokem klesne tak o deset bodů, možná i víc.

Jestli to takhle půjde dál, nebudu prodavačka zeleniny, jak nám pravidelně ve škole predikují, budu ta zelenina spokojeně se válející na gauči před televizí a rozčilující se nad tím, jak to doktor Čestmír nebo jinej tajtrlík v *Ordinaci v růžové zahradě* zase poslal se svojí novou známostí. A to bude vrchol mého kontaktu s lékařským prostředím.

Hodiny na počítači ukazují 23.35. Dneska už to nemá cenu. Ne že bych se někdy neučila i dýl, ale teď už to fakt nedám. Jen bych nad tím další hodinu zbytečně seděla, rozčilovala se, litovala, a nakonec stejně skončila u *Dr. House*, kde bych se marně snažila hned na začátku dílu odhadnout, co tomu pacientovi je. Protože ve třetíku na medicíně byste už tohle umět měli. No, když řeknete *lupus*, máte tak osmdesátiprocentní šanci, že se trefíte. Tímhle vším jsem si už prošla. A tak včas zavírám učebnici, záložky s vyfocenými mikroskopickými preparáty shodím z lišty dolů a přemýšlím, co dál.

Mohutné zakručení v břicho mi připomene, že jsem stále ještě živá. A taky to, že jsem dneska jedla zase jen svůj obvyklý přiděl jídla – sto gramů třicetiprocentního sýru eidam a jednu kedlubnu. Ne, to není jídlo za večer. I když vlastně je. Přes den nejím nic. Jen piju kafe. Hodně kafe. A žvýkám žvýkačky. To člověka docela dobře zasytí, ať už to zní sebeabsurdněji. Líp by asi znělo, že to zažene pocit hladu. Ale komu na tom sejde, výsledek je prostě ten, že každý večer v Albertu koupím přesně jednu kedlubnu, většinou docela velkou, a sto gramů třicetiprocentního eidamu, nikdy ne víc, nikdy ne méně. Po příchodu domů kedlubnu nakrájím na tenké plátky, osolím a přihožím k tomu sýr. A nad učením to pak chroupu další půlhodinu.

S nástupem na vejšku jsem samozřejmě měla velké ambice, jak budu jíst normálně, protože doma se mi to poslední roky celkem dařilo. Jenomže v hlavě mi samozřejmě pořád hlodala

ta myšlenka, jak to trochu omezím, protože jsem přibrala, a chtělo by to něco zhubnout. Nejdřív jsem začala vynechávat obědy v menze. Obhajovala jsem si to tím, že aspoň něco ušetřím. Pak jsem přestala snídat. Protože ráno nestíhám, musím totiž chodit hodinu pěšky do školy. Ne, autobusem jet nemůžu, protože potřebuju pohyb, svoji denní dávku kilometrů. A ve škole už není čas se najíst. A nakonec jsem i z večere udělala takovou tu svoji klasickou obsedantní parodii na jídlo. Přesné gramáže, přesné suroviny a ani tuk navíc.

A kila šla dolů docela rychle. Překvapivě. Když do sebe za den naláduju asi pět set kalorií, není se čemu divit. Teď mě ale trápí, že už moc dolů nejdou. Nemám váhu, takže to poznám jen na oblečení, ale poznám to. Když už jste v tomhle stereotypu roky, máte to prostě v oku. Sem tam si pohrávám s myšlenkou vyřadit i ten eidam, ale asi toho nejsem schopná. Možná před pěti lety. To jsem byla ještě mladá a plná sil. Ale poslední dobou mám už menší vůli, dokonce i na to, abych plnila tyhle neodbytné anorektické myšlenky. Někdy mám chuť jít do obchodu a nakoupit si strašně moc nezdravýho jídla. Všechno, co jsem si léta zakazovala. A sníst to.

Když jsem ještě bydlela s našima, dokonce se mi to párkrát i stalo. Že jsem takhle udělala třeba oběd, zapečený těstoviny, a pak jsem skoro celej pekáč snědla sama. Hlavně před maturitou se mi tohle stávalo čím dál tím častěji. Samozřejmě mi pak bylo blbě jak psovi, ale ten chvilkový pocit absolutního štěstí, když jsem ty těstoviny do sebe ručmo cpala, protože

v ten okamžik jde veškerá kultura stolování do prdele, byl fakt nepopsatelný. Jako bych našla svatej grál. I když místo zlata byl z lehce karcinogenních připálených vrtulí.

Sakra, rakovina. Druhy leukemií. Tak pojd', tak blbá nejses. ALL, AML, MDS. No, aspoň něco. Ale bylo jich víc, tím jsem si jistá. A jak se od sebe liší?

Masochistická kola se opět roztáčí. *Here we go again*, jak by řekl Didi. Čas jít spát.

Didiho jsem poznala ve studovně.

Kde jinde taky, když se vlastně krom bytu, školy a nemocnice prakticky nikde jinde nevyskytuju.

Přišel tehdy na začátku druháku až k mému stolečku a zeptal se: „Hey, are you Czech?“

Jako by to nebylo na mně už na první pohled patrný. I když je pravda, že třeba paní vrátná na fakultě si doted' myslí, že jsem Ukrajinka. Jednou když jsem se kolem jedenácté večer plazila ze studovny domů, na mě cosi ukrajinsky spustila. To mě šokovalo tak, že jsem zahuhlala něco nesrozumitelného, což si ona asi vyložila jako souhlas a doted' mě nadšeně zdraví.

Didi je jeden z těch studentů z Botswany, kterým jejich vláda platí studium v Česku. Trochu mu to závidím, protože krom toho, že má zaplacený koleje, a tudíž se po týhle stránce o prachy nemusí starat, ještě každěj měsíc dostává kapesný.

Který není zrovna malý. A tak ve svém kolejním pokojíku, kterej má jen pro sebe, ne jak my Češi (tři lidi na pokoji tři krát pět metrů), má krom obrovské plazmové televize ještě i PSko, nebo jak se tomu říká, a taky zcela luxusní velké repráky. Samozřejmě z kapesného, co dostal. A prý mu ještě dost zbývá. Rozhodně dost na to, aby chodil minimálně třikrát týdně pařit do města.

Je docela ironie, že si vybral zrovna mě, člověka, který bytostně nesnáší angličtinu a mluvit anglicky je pro něj za trest. Ne že bych nerozuměla, to většinou nemám potíže, ale vymáčkout se mi někdy dělá problém i v češtině, natož v tomhle jazyce, kterej bychom samozřejmě měli umět všichni, protože je přece všude – v seriálech, filmech, hudbě a na každý blbý ceduli v obchodě. Někdy se bojím, že na mě jednoho dne i záchod promluví anglicky a já nebudu vědět, jak spláchnout.

Pominu-li, že na gymplu nás angličtinu učila paní, co byla přeúčaná ruštinářka, jak to tehdy bývalo zvykem, a dodnes nemůžu zapomenout na její příšerný *Maj nejm iz Jana end aj vil bí jór týčrrr*, možná právě ta všudypřítomnost angličtiny způsobila, že se moje hlava rozhodla tomuhle jazyku urputně vzdorovat. Anebo z jiných důvodů, o kterých se mi radši moc přemýšlet nechce. Minulost je přece jen lepší nechat v minulosti.

Velmi neochotně jsem tedy tomu černošskému klukovi, kterej vypadal úplně stejně jako všichni ostatní černošští kluci, řekla, že teda jako jsem *Czech*.

Tohle je mimochodem docela zajímavý. Víím, že se dneska našlapuje kolem všech věcí ohledně rasy po špičkách, aby se náhodou někdo někoho nedotkl, ale já si prostě nemůžu pomoci, všichni černoši neboli Afroameričané, abychom tedy byli korektní, mi připadají stejní. Když jsem to kterémukoli z nich řekla, tak se hrozně smál a říkal, že to tak vůbec není, že jsou hrozně rozdílní a že naopak my běloši jsme všichni stejní. Zajímavý, jak jen barva kůže může změnit celkový vnímání člověka. Postupem času jsem se samozřejmě naučila jakžtakž je od sebe rozeznat. Ale u některých mám doteď pocit, že si je sem tam spletu.

Poté co si ověřil, že jeho předpoklad byl správný, se ke mně Didi bez váhání nasáčkoval. Což znamená, že si sedl k počítači vedle a židli si přisunul tak blízko k té mé, až mi to dvakrát příjemné nebylo. Nesnáším, když mi někdo narušuje komfortní zónu. Ta má ideálně kilometr v průměru, ale naučila jsem se to snížit aspoň na ten metr. Těch pár centimetrů, co mě dělilo od jeho hlavy, rozhodně tyhle limity překračovalo mnohonásobně.

„Pomůžeš mi s čeština?“

No tak to snad ne. Takže nejen že mám plný zuby biologie a genetiky, který ani za mák nerozumím a nevím, jak se to vůbec naučím, ale ještě budu doučovat černoušky češtině. Super. Moje nadšení v tu chvíli bylo doslova hmatatelný. Navíc jsem měla hlad, nepříliš překvapivě, a taky chuť dát si svou pravidelnou kafe pauzu.

Podsunal mi jakousi učebnici, kde se zrovna učil časovat sloveso „dělat“. Připomnělo mi to staré časy na gymnáziu a latinu s jejími nespočetnými deklinacemi a konjugacemi. V ten okamžik mi ho bylo trochu líto, čeština přece jen není zrovna nejjednodušší jazyk, tak jsem mu nahlas a zřetelně přečetla: „Já dělám, ty děláš, on dělá, my děláme, vy děláte, oni dělají.“

„... vy dělejte, ony děělajííí. Great, Lucy, thank you very much. Let's go grab a coffee.“

Jo, už věděl, že se jmenuju Lucie. Své jméno mi musel napsat, protože jsem původně myslela, že se jen zakoktal a představení teprve přijde. Jeho příjmení znělo trochu jako „kotel“, tak jsme ho tak později s kamarádkou i překřtily. Vlastně jsme mu ani jinak než Kotel pak už neřekly.

Při tom *grabování* kafe jsme si povídali o tom, odkud je, jak se sem dostal, odkud jsem já, prostě takové ty obvyklé seznamovací věci, až na to, že já mluvila asi jako pětileté dítě. Jemu to ale evidentně nevadilo. Sem tam zkusil i něco česky, ale moji prosbu mluvit pouze česky zdvořile odmítl. Jeho čeština je totiž *very bad*. Hádám, že ve srovnání s mojí angličtinou by to vyšlo nastejno.

Když jsme se loučili, protože jsem se musela vrátit k rozečteným chromozomovým delecím a jiným zábavným věcem, prohodil něco ve stylu, že bych se někdy mohla stavit u něj doma. Tedy na koleji. Protože shodou okolností bydlí na stejné koleji jako já, jen o barák dál. Ona to zas taková shoda

okolností nebyla, v Hradci byly studentské koleje jen dvě a ta, kde jsem bydlela já, byla známá tím, že tam žije většina zahraničních studentů.

Zabrbblala jsem něco nesrozumitelného. A on si to evidentně vyložil jako souhlas, přesně jako vrátná z fakulty. Měla bych s tím brbláním fakt něco udělat, nebo se jednou dostanu do maléru.

No shit, Sherlock!

Poprvé jsem u něj byla asi o týden později.

Bylo zrovna 22.47, nevím, proč si ten čas pamatuju, ale nějak se mi zasekl v hlavě. Škoda že to tak nefunguje i s podstatným informačema.

Seděla jsem tentokrát nad fyziologií a snažila se natlouct si do hlavy, jak fungujou ledviny. Když říkám natlouct, tak to myslím doslova. Mlátila jsem zoufale hlavou do stolu a přeříkávala si, ve kterém tubulu se co filtruje a vstřebává. Tak jsem se totiž učila, memorováním nazpaměť. Toho pozůstatku ze střední jsem bohužel nebyla schopná se ještě docela dlouhou dobu zbavit. Přitom medicína je, navzdory všemu, co se o ní říká (jak se musí vysedět a tak), spíš o tom naučit se věci pochopit. Pak se vám totiž spojí dohromady a nemusíte se tolik memorovat. Ovšem když používáte takové techniky jako v té době já, je to všechno poměrně náročné.

Zrovna když jsem si do hlavy vtloukala koloběh draslíku, pípala mi na Facebooku žádost o přátelství a hned poté zpráva, jestli si nechci dát malou pauzičku v učení a stavit se. Což jsem docela chtěla. Vlastně jsem hledala jakoukoli záminku, abych mohla od těch pitomejch ledvin vstát a jít dělat něco jinýho. Takže jsem nad tím ani moc nepřemýšlela, vzala jsem mobil, klíče a šla v podstatě k úplně cizímu klukovi do úplně cizího bytu.

Otevřel mi Didiho spolubydlící, kterej vypadal skoro stejně jako on, jen si nechával narůst vousy. Představil se mi, ale jeho jméno znělo něco jako Reptile, což mi bylo trochu divný, a tak jsem ho pro jistotu nikdy nijak neoslovovala.

Didi ležel na posteli a hrál nějakou hru na tý obří televizi. Nejdrív jsem ho vůbec neviděla, protože pokoj byl ponořenej do šera, jen přes záclony pronikal úzkej pruh světla z pouliční lampy. Když ale moje oči trochu přivykly, uviděla jsem jeho zářivý bílý zuby přímo uprostřed místnosti. To je mimochodem taky pěkně nespravedlivý. Všichni černoši vypadají, že mají úplně skvěle vybělený zuby, protože v kontrastu s jejich kůží to ani jinak vypadat nemůže. Kdežto já si zuby můžu čistit, jak chci, a stejně je mám od veškerý tý kávy zažloutlý.

Usmál se a pokynul mi, abych si přisedla. V tu chvíli mi došlo, že vlastně nevím, co čekám, že tu budeme dělat. Taky jsem se začala trochu bát. Co když mě tady znásilní a zavraždí? Jak by mě kdy kdo našel? Ani jsem nikomu neřekla, že sem jdu. Představovala jsem si, jak moji mrtvolu zastele do

postele a najdou mě až po pár měsících totálně rozloženou a mokvající.

Didi ale evidentně prozatím moji vraždu neplánoval, protože mi nabídl meloun a zeptal se, jestli si nedám něco k pití. Třeba whisky, ha ha. Načež tu whisky opravdu vytáhl. Meloun jsem samozřejmě odmítla a pro jistotu si sedla ke stolu, kde měl rozloženou učebnici fyziologie. Taky se učil ledviny. Chvilku jsme spolu teda nadávali, jak se to nedá naučit. Když nevíte, o čem se s medikem bavít, nikdy neuděláte chybu, když načnete téma, co všechno se nedá naučit.

Pak navrhl, že bychom se mohli kouknout na film, ale do toho se mi moc nechtělo, protože jsem věděla, že se budu muset ještě vrátit k učení a ráno vstávám klasicky kolem šesté. Ale jednu epizodu *Dr. House* bych snad zvládla. Lehla jsem si k němu na postel a jo, vlastně to bylo docela fajn. Hezky voněl a polštáře byly nasměrované tak, že se dalo vcelku pohodlně koukat na telku a zároveň si nevykroutit krk, jak se mi to často stávalo doma u našich.

Po prvních deseti minutách se mě zčistajasna zeptal: „Can I kiss you?“ Což bylo fakt trochu divný vzhledem k tomu, že jsme se předtím neobjali ani nechytily za ruku, vlastně se ani nezměnila vzdálenost mezi námi. Asi jiná kultura.

Nevím, co mě to popadlo, jestli mi bylo tak trapně, nebo jsem byla v šoku, ale slyšela jsem se, jak říkám: „Yes.“

A pak už si pamatuju jen to, jak se ke mně přitiskl, měl neuvěřitelně velké a měkké rty, kterými úplně objal ty moje. Byl

to vlastně velmi dobrý polibek, asi nejlepší, co jsem do té doby zažila. Ne že by jich teda bylo nějak moc.

Bohužel ale jen u pusy nezůstalo. Cítila jsem, jak mi jede rukou po zádech, bocích až do kalhotek. Nebránila jsem se. Jedna část mě sice strašně chtěla okamžitě se zvednout a utéct pryč, ale ta druhá, která mě v tu chvíli naprosto ovládla, chtěla zůstat a užít si tuhle chvíli. Tuhle jedinečnou příležitost mít sex s černochem. Protože jsem samozřejmě věděla, co se o černoších říká. A chtěla jsem to zažít na vlastní kůži.

A pak tu byla ještě jedna část, docela malinkatá, tam někde vzadu v hlavě, která už si začínala malovat náš vztah, svatbu a roztomilé čokoládové děti s hnědýma očima. Takže zatímco on do mě pronikl, přičemž jsem vůbec nestihla zaregistrovat, kdy si sundal tepláky a trenýrky a jak se mu podařilo stáhnout mi tak rychle džíny, já si vzadu v hlavě představovala naši společnou budoucnost.

Bylo to krátké a intenzivní. A vůbec ne špatné. Je pravda, co se říká. I když paušálně to asi taky platit nebude.

Když jsme pak vedle sebe leželi v posteli, pořád mi to tak nějak nedocházelo. Co mi ale naopak došlo velmi záhy, bylo, že jsem neviděla, že by si nasazoval kondom. Na moji otázku odpověděl, ať se nebojím, že umí být opatrný.

No super. Možná se mi můj sen s malýma černouškama splní dřív, než jsem si původně myslela.

Schůzky s Didim se staly docela pravidelnou součástí mé denní rutiny. Nejčastěji jsme se potkávali v noci, když jsme se oba učili a potřebovali chvilku pauzu. Občas za mnou přišel i ve studovně, jako prvně, přestože spíš výjimečně. Nikdy jsme toho vlastně moc nenamluvili, ale i tak jsem se postupně dozvíдалa něco o něm a kultuře jeho země.

Pocházel z poměrně velké rodiny, která žila ve vesnici kousek od Gaborone, hlavního města Botswany. Jeho mamka nepracovala, víceméně jen rodila děti a starala se o domácnost. Což byl, jak mi později řekl, docela obvyklý model. Ženy z vesnice většinou měly jen základní vzdělání, ty z měst se pak dostaly i na vysokou, ale byla jich spíše menšina. Didi měl hodně bratrů a sester a taky dost bratranců a sestřenic, což bylo pro mě jakožto člověka, co měl z rodiny jen bráchu, rodiče a prarodiče, dost nepředstavitelné. Říkal, že u nich rodina taky dost drží pohromadě, někdy se dokonce členové vzdálenější rodiny mezi sebou i berou. Vždycky mě fascinovalo, když mi na Facebooku ukazoval fotky, kde stojí údajně pouze polovina jeho rodiny. Bylo tam tolik lidí, že se jen horko těžko vešli do záběru.

Co jsem taky časem pochopila, ale bohužel až pozdě, byl zvláštní vztah, který mají botswanští muži k ženám. Jak bych to popsala? Dnešními slovy, volný vztah. Tedy volně přeloženo „můžu si spát s kým chci, kdy chci, i když k sobě třeba patříme“. A taky jsem zjistila, že očekává, že žena bude prakticky pořád k dispozici. A když nebude, najde se jiná.

Jako všechny výzkumy, i tenhle můj pseudovýzkum Didiho etologie samozřejmě nějakou dobu trval.

Co jsem na něm ale fakt obdivovala, bylo, jak byl chytrý. Byl to přesně ten typ člověka, který to má prostě dáno shůry. Takže když se měl učit na zkoušku, často spoustu času propařil, buď na diskotéce, nebo u počítačových her. A pak se učil dva týdny a dostal jedničku. Ne jako já, co jsem se drtila měsíc, celá vyklepaná, a pak jsem dostala dvojku, leckdy ještě s odřenýma ušima. Didi byl prostě jako nějaká velmi výkonná mašina, které ke správnému fungování stačily tři věci – alkohol, party a sex.

O tomhle mém vztahu samozřejmě moc lidí nevědělo. Rozhodně ne naši, představa, jak mamce nebo tatškovi říkám, že chodím s černochem, byla docela nemyslitelná, tak pokrokoví jsme zatím asi nebyli. Myslím, že první, co by se jim vybavilo, by byl film *Bílá Masajka* nebo něco na ten způsob. A jak znám mamku, stoprocentně už by pomalu začala šetřit na výkupný, až mě nakonec jednoho dne unese, *a to se stoprocentně stane, nemysli si*, tak aby mě mohla co nejrychleji zachránit.

Vlastně o tom z fakulty věděla jen moje kamarádka Zuzka, ta, se kterou jsme ho překřtily na Kotel, a kamarádky z Brna, Dana a Markéta. První otázka od všech byla, jak ho má velkýho. Nepříliš překvapivě. Já třeba tohle nikdy moc nepochopila. Sama jsem taky byla zvědavá, jak bude dole vybavenej, ale nechápu, že se zrovna na tenhle aspekt klade vždycky takovej důraz. Můj názor je, že když to chlap neumí, tak může být

velkej, jak chce, a nepomůže mu to. Naopak, když je šikovnej, nemusí to být zrovna obr.

„Jo jo, i s malým kašpárkem se dá hrát velký divadlo, vid’?“ směje se Zuzka naproti mně.

Sedíme na kafi ve studijním centru a drbeme, jako většinu dní, kdy se obě musíme učit.

„No a neříkej, že to není pravda? Jakože vem si chlapa, co je prostě sobec a kašle na tebe. K čemu ti pak je, že má ptáka jako baseballovou pálku, když ho do tebe dvakrát zasune, hekne a je hotovej?“

„Aspoň cejtíš, že ho do tebe zasunul.“

Zuzka se šklebí zpoza svého chladnoucího lattéčka. Nedávno se rozešla s klukem, se kterým spolu byli pět let, vlastně už od gymplu. Dokonce se ji chystal požádat o ruku. A ona to nějak vyčmuchala, zpanikařila a radši se s ním hned rozešla. S odůvodněním, že nemá sílu se teď tolik vázat. Jak už to ale v takových dlouhodobých vztazích bývá, bydlí spolu, mají spoustu společných věcí, dokonce si pořídili i psa. A teď uvízli na mrtvém bodě, kdy by se jeden od druhého rád odstěhoval, ale zatím se ani jednomu nedaří najít bydlení, který by cenově odpovídalo představě chudých studentů.

„Psa ať si klidně nechá, stejně ho chtěl on, ale z toho bytu se mi nechce.“

„Ale asi bys měla jít ty, ne?“

„Proč? Protože jsem to byla já, kdo se s ním rozešel? Na to přece není žádný pravidlo.“

Uznávám, že nejspíš není, ale co já o tom můžu vědět, s klukem jsem nikdy nebydlela. I když s Kotlem bych do toho možná i šla. Aspoň bych měla televizi.

„Tys vždycky byla vypočítavá mrcha,“ směje se Zuzka a po očku sleduje skupinu norských studentů, co právě přišla na svoji pravidelnou dávku kofeinu. To je vlastně další důvod, proč tu sedíme. Zuzce se líbí jeden z nich, říkáme mu Thor, i když se nejspíš jmenuje úplně jinak. Nám to ale přišlo příhodný. Musím uznat, že norští kluci taky nejsou vůbec špatní, vysocí, většinou namakaní, akorát že blondáci, což mě bralo tak možná v první třídě. Ted' jsem spíš na tmavší typy. A to doslova.

Jeden z Norů, sice ne Thor, ale taky není k zahození, se zrovna zadíval naším směrem. Vidím, jak Zuzka vedle mě rudne, tak se rychle zvedám a vyklízím pole. Jednak abych jí dala šanci navázat kontakt, jednak proto, že mám ještě hodně učení. Překvapivě.

Cestou nahoru do studovny přemýšlím, že se mi Didi už docela dlouho nezval. Naposledy jsem u něj byla někdy před dvěma týdny, což vůbec není obvyklý. Většinou jsme se scházeli tak čtyřikrát, někdy i pětkrát do týdne. Trochu mě mrzí, že spolu nemáme takovej ten klasicej vztah, kdy spolu dva lidi chodí za ruku, líbají se na ulici tak, že se ostatní znechuceně dívají na opačnou stranu, kupují si večere, který pak jedí na lavičce v parku, prostě takovej ten klišoidní vztah ze seriálů a filmů. Ze kterýho si všichni dělají srandu, ale nakonec po něm tajně touží. Nebo aspoň já teda určitě.

Navenek se vždycky tvářím jako drsná holka, ale už od-mala si přeju k někomu patřit. Být druhá polovina. Nakupo-vat pro dva a občas si přes den vzpomenout, že na mě někde někdo čeká. Tenhle pocit mi v životě vždycky hrozně chyběl.

A na začátku, když jsem začínala „chodit“ s Didim, jsem myslela, že tohle bude přesně ono. A doufala jsem v to docela dlouho. Několik měsíců. V podstatě od první chvíle, kdy jsem tehdy přišla k němu do pokoje. A měla ten absurdní strach, že otěhotním. Časem jsem si zvykla, že kondomy nepoužívá. A dí-kybohu jsem neotěhotněla. Myslím, že by se rozhodně o naše společný dítě starat nechtěl. Ale i přes všechny signály, co ke mně často vysílal, jsem pořád jak blbka věřila, že spolu nako-nec ten krásnej vztah budeme mít.

A teď se mi neozývá dva týdny. Jako bych neexistovala. Há-dám, že mu ani nechybím. Není to poprvé, co se takhle odml-čel. Většinou to svede na to, že se musel učit. A já jako totální slípka pak vždycky přiletím na zavolání. I když slípky vlastně moc dobře nelítají. Blbej průměr.

Tentokrát ale nepřiletím. A hotovo. Až příště napíše, budu dělat nedostupnou. Nejsem žádná holka pro všechno, se kte-rou si může dle libosti manipulovat.

Myšlenka na to, jak budu železná lady a on mě bude muset dobývat zpátky, mě rozveselila a dodala mi trochu potřebné kuráže. Ovšem jen do doby, než jsem otevřela dveře studovny a první, na co mi padl zrak, byla Didiho záda. Opíral se o po-čítač v zadní části místnosti a k někomu se nakláněl. Trochu

se mi rozklepala kolena, jako vždycky, když jsem ho viděla, a moje odhodlání být nedostupná v tu ránu vyšumělo jak mentoska v coca-cole.

Namířila jsem si to rovnou k němu, že ho překvapím a třeba si rovnou domluvíme další setkání. Srdce mi přitom bušilo rychlostí tak sto osmdesát úderů za minutu.

Když jsem se k němu přiblížila na vzdálenost asi pěti kroků, viděla jsem konečně, ke komu se naklání. A ne, nebyl to ani jeden z jeho zvláštních kámošů s nevyslovitelným jménem, byla to holka, Němka, jedna z těch, se kterými chodí do kruhu. A zrovna když jsem ho chtěla oslovit, sklonil se k ní ještě víc a políbil ji.

Jeho rty, velké měkké rty, které mám tak ráda a které v mých představách měly i naše společné děti, teď naprosto nestoudně ocumlávaly na veřejnosti cizí holku.

Cizí vyzáblou, bledou holku.

1998

Nesnáším Hanu.

Nerozumím tomu, proč si Dominik vždycky vybere ji. Když si má vybrat mě. Miluju ho už takovou dobu. Vlastně asi od tří let. První, co si pamatuju, když jsem byla malá, jakože úplně malá, je to, jak se spolu houpeme na klepadle.

Já a Dominik.

Vždycky jsem to byla jen já a Dominik.

Do chvíle, než do toho přišla ona. S těma svýma modrýma očima a dlouhýma hnědýma vlasama. Nejradši bych jí je ustříhla. Já mám totiž vlasy jak podle hrnce. Mamka říká, že je to tak nejlepší. Že se aspoň teď v létě tak nepotím. To jo. Potím se úplně stejně, a navíc mě Dominik nechce.

Dneska jsme si hráli na svatbu. Celou dobu jsem se těšila, že budu nevěsta já. A dostanu od Dominika pusu. Zkoušela jsem si to celej týden každej večer na zrcadle. A na polštáři. A na ruce.

No a co myslíte? Vybral si zase ji. Já byla jen družička. Jen družička, po tom všem, co jsme spolu zažili. Chápete to?

Řekla jsem, že jdu natrhat kytky, ale šla jsem brečet. Schovala jsem se za keř a brečela a brečela. A nejhorší na tom je, že se po mně ani nesháněli. Nic. Jako bych ani neexistovala.

Možná by to bylo pro všechny lepší. Kdybych vůbec nebyla.

Máma s tátou mají stejně radši bráchu. Protože je malej a roztomilej. Nebo to aspoň všichni říkají. Mně se roztomilej nezdá ani trochu. Je trapnej. Pořád řve a smrdí. Taky ho nesnáším.

Ale Hanu nesnáším víc.

Už zase brečím a nechci, aby mě někdo slyšel. Mamka s tatškou by tomu nerozuměli. Ani jsem se jim nesvěřila, že se mi Dominik líbí. Znají se s jeho mamkou a určitě by jí to řekli a ona by to pak řekla jemu. A to by bylo úplně to nejhorší. Ještě by se mi s Hanou vysmáli.

Už tak mám život nanic.

Dneska zase den nanic.

Brácha od rána řve. Prý ho bolí břicho. Nechápu, jak se to jako pozná, když jen řve a nemluví. Tatka je v práci a mamka kolem bráchy běhá, ňuchňá ho, chová, hladí a mě si nevšímá. To je vždycky jen samý: „Lucino tohle, Lucino tamto. Přines, podrž, udělej.“

Schovala jsem se na záchodě a četla si *Vinnetoua*. Jsem do něj zamilovaná. Hned po Dominikovi teda. Líbí se mi, jak je statečnej, opálenej a má krásný svaly a vlasy. Chtěla bych s ním jezdit na Ilčím. Být pravá indiánská žena. Určitě to musí být bezva a dobrodružný.

Mamka mě ale za chvíli vyhmátla a musela jsem jít na nákup. Teď nám tu otevřeli obchod, co se jmenuje Mana. Vždycky

je tam hrozně moc lidí. A pokaždé mě potká někdo, kdo zná mamku nebo tatku, a hned se vyptávají na bráchu. Nechápu, že všechny tolik zajímá, když je tak otravný a nudnej. Taky mi často říkají, jaká jsem pěkná holčička. Ale vím, že to není pravda. Protože Dominikovi se nelíbím. Líbí se mu Hana.

Na nákupu jsem potkala tetu. Občas mě hlídá, když mamka musí něco zařídit. Mám ji docela ráda, vždycky mi dává buchtu a nechá mě chodit na počítač. Má tam takovou super hru, jmenuje se to piškvorky. Děláte tam křížky nebo kolečka a snažíte se mít jich pět po sobě. Je to fakt zábava.

Teta se ale taky dneska ptala, co brácha. To mě trochu naštvalo. Tak jsem jen řekla, že dobrý, a šla jsem domů. Nebudu jí vykládat, že od rána řve. Nechci se o něm bavit.

Na klepadle jsem potkala Tondu. Je docela fajn, ale takovej divnej. Třeba vůbec nemluví s cizíma lidma. Někdy ani ve školce nechce nic říct. Mamka říká, že se prý stydí. Se mnou se ale baví. Má staršího bráchu, co už chodí do školy, ale prý spolu moc nemluví. Tomu rozumím, taky bych se s bráchou nebavila, kdyby uměl mluvit.

Doma mi máma nechala pět korun z nákupu. To jsem byla ráda. Mám takový růžový prasátko, kde shromažďuju peníze. Jednou si za ně koupím spoustu sladkostí. Až budu dospělá, nikdo mi nebude přikazovat, kolik si toho můžu koupit. Ani čokolády, ani bonbonů.

Mamka někdy říká, že bych se neměla tak cpát. Že pak budu tlustá a nešťastná.

Nešťastná už jsem, takže když budu tlustá, nic moc se nestane. A čokoláda mi chutná. Hlavně ta s oříškama. Líbí se mi, jak křupou mezi zubama.

Prázdniny u babičky s dědou.

Je to bezva. Můžu se koukat na televizi, jak chci, a nikdo mě neotravuje. Brácha tu byl jen pár dní a pak s rodičema odjel domů. Prý je ještě moc malej a potřebuje být s mamkou. To mě trochu mrzelo, já taky potřebuju být s mamkou. Ale teď jsem ráda, že tu jsem konečně sama a babička s dědou si všímají jen mě.

Včera, než rodiče odjeli, jsme s tatškou hráli na honěnou na dvorku. Zrovna když měl babu a běžel za mnou, zakopla jsem a spadla obličejem rovnou na asfalt. Docela dost jsem si rozbila bradu a koleno. Děda mi na to pak dával takový zelenidlo, co hrozně štípalo, i když tvrdil, že štípat nebude.

Děda je hrozně super. Je s ním sranda. I když on teda neříká sranda, ale legrace. Hrajeme spolu vždycky Hradý a zámky. To je taková hra, kde si kupujete různé hrady a zámky, co tu u nás v České republice máme. Často vyhrávám a on se potom zlobí. Myslím, že to ale jenom hraje a že doopravdy nazlobenej není, protože pak řekne, že třeba půjdeme na zmrzlinu. Když prohraju já, tak se vztekám a brečím. Nerada prohrávám.

Děda je už v důchodu, zato babička ještě chodí do práce. Ale jen dopoledne. Tak jsme s dědou doma sami, hrajeme si, vaříme, chodíme na procházky.

Odpoledne, když přijde babička, chodíme na zahradu. To mě moc nebaví. Nechápu, že je nenudí pořád tam něco okopávat, zalívat a hrabat se v hlíně. Ale mám ráda okurky ze skleníku, co pěstuje děda. Vždycky je nakrájí na plátky, osolí a dáváme si je k svačině.

Někdy si večer uděláme oheň a pečeme buřty. To mám moc ráda. Babička s dědou mě navíc nechají sníst dva a ani neříkají, jak budu tlustá a nešťastná. Nejlepší je pak vylízat tu šťávičku, co zůstane na talíři. To je mňamka.

Večer kouknem na nějaký hezký film v televizi a půjdeme spát.

Jo, a ta brada mě dneska hodně bolí, tajně si ji škrábu, i když bych prý neměla.

Dneska byl zajímavý den.

Mám tu u babičky s dědou taky kamarády. Jak sem jezdíme každý rok, vidím je vždycky jen v létě. Ale jsou fajn i tak.

Jeden z nich se jmenuje Kuba. Je takovej trochu grázlík, jak říká děda. Bydlí s babičkou a bráchou, rodiče mu asi umřeli nebo bydlí v Německu, už nevím. Ale vím, že docela často zlobí. Třeba

hází lidem pod nohy takový práskací kuličky. Schová se do keře u popelnic, a když jde pak někdo kolem, hodí tu kuličku. Udělá to docela velkou ránu a on to pozoruje a směje se. Někdy je to celkem srandovný, ale jindy se trochu bojím, aby se těm lidem něco nestalo.

Dneska jsme s Kubou seděli na takový zídce u baráku a kink-lali nohama. Najednou říkal, že půjdeme něco dělat. Tak jsem se ptala, co jako. A on, že ať hádám. Že bychom se mohli em... To je jako první písmeno toho slova, jakože M. Tak říkám, že nevím, ať mi víc napoví. A že prý druhý je I. Takže MI. To jsem furt nevěděla, tak ať napoví dál. MIL. Už mi začalo být trochu jasný, co myslí. Ale schválně jsem hrála blbou, protože jsem se trochu styděla. Tak prý že bychom se mohli MILOVAT.

Jasně, to jsem věděla celou dobu. Hned jak řekl to třetí písmeno. Ale nikdy jsem to nedělala, tak jsem se dost styděla. A tak jsem řekla, že netuším, co to znamená. Říkal, že prý líbat.

Já teda nevím, ale myslela jsem si, že *milovat* se a *líbat* se je něco jinýho. Ale on je asi dost zkušeněj, tak to ví nejspíš líp.

Tak jsem říkala, že teda jo a kde se teda budeme milovat.

Prý se schováme do keře za popelnice a budeme to dělat tam.

Už jsem se chystala, že teda půjdeme, ale babička mě zavola-la k obědu. Byla jsem docela ráda, protože jsem se trochu bála, jestli to budu umět. Kuba byl naštvanej.

Řekla jsem mu, že se sejdeme hned zítra a budem se milovat pak. Do té doby to zkusím trochu potrénovat. To jsem mu teda neřekla, ale myslela jsem si to.